

คำวินิจฉัยของประธานศาลอุทธรณ์

ที่ ๘๙๔/๒๕๖๑

ศาลอุทธรณ์

วันที่ ๑๕ เดือน พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๖๑

คดีของศาลแพ่งธนบุรี

หมายเลขดำที่ พ.๑๒๒๖/๒๕๖๑

ระหว่าง { บริษัทไทยอีโน (นครสวรรค์) จำกัด โจทก์
นางสมพร สิทธิตั้งเจริญ ที่ ๑ กับพวกรวม ๒ คน จำเลย

โจทก์ฟ้องว่า โจทก์ประกอบกิจการให้เข้าซื้อรถยนต์ทุกชนิด จำเลยที่ ๑ ทำสัญญาเข้าซื้อรถยนต์บรรทุก ยี่ห้อ อีโน รุ่น FG8JRLA จากโจทก์ ราคา ๒,๓๙๓,๗๐๐ บาท ตกลงผ่อนชำระค่าเช่าซื้อเป็นงวดรายเดือน มีจำเลยที่ ๒ ทำสัญญาค้ำประกันการชำระหนี้ ต่อมาจำเลยที่ ๑ ผิดนัดชำระค่าเช่าซื้อ โจทก์บอกเลิกสัญญาและติดตามรถที่เช่าซื้อคืนได้ในสภาพเสื่อมโทรมและนำออกขายทอดตลาดได้ต่ำกว่าค่าเช่าซื้อที่ค้างชำระ ขอให้บังคับจำเลยทั้งสองชำระค่าเสียหายพร้อมดอกเบี้ยแก่โจทก์

จำเลยทั้งสองให้การต่อสู้คดีหลายประการ ขอให้ยกฟ้อง

จำเลยทั้งสองยื่นคำร้องขอให้ประธานศาลอุทธรณ์วินิจฉัยว่าเป็นคดีผู้บริโภคมหรือไม่

พิเคราะห์แล้ว ตามพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๓

คดีผู้บริโภคหมายความว่า (๑) คดีแพ่งระหว่างผู้บริโภคหรือผู้มีอำนาจฟ้องคดีแทนผู้บริโภคตามมาตรา ๑๙ หรือตามกฎหมายอื่น กับผู้ประกอบการซึ่งพิพาทกันเกี่ยวกับสิทธิหรือหน้าที่ตามกฎหมายอันเนื่องมาจากการบริโภคสินค้าหรือบริการ โจทก์อ้างตามคำฟ้องว่า โจทก์

/ประกอบกิจการ ...

ประกอบกิจการให้เช่าซื้อและให้จำเลยที่ ๑ เช่าซื้อรถยนต์บรรทุกโดยเรียกค่าเช่าซื้อเป็นค่าตอบแทนตามทางการค้าปกติของตน ซึ่งตามพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภคม พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๓ และพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๓ การซื้อและขาย หมายความว่ารวมถึงเช่าซื้อและให้เช่าซื้อด้วย โจทก์ซึ่งเป็นผู้ให้เช่าซื้อจึงอยู่ในฐานะเป็นผู้ขายและเป็นผู้ประกอบธุรกิจ ส่วนจำเลยที่ ๑ ผู้เช่าซื้อและอยู่ในฐานะผู้ซื้อนั้นเห็นว่า รถบรรทุกที่เช่าซื้อนั้นเป็นรถบรรทุกขนาดใหญ่ใช้สำหรับขนสินค้าในแต่ละครั้งเป็นจำนวนมาก พฤติการณ์แสดงให้เห็นว่า จำเลยที่ ๑ เช่าซื้อรถยนต์บรรทุกจากโจทก์เพื่อนำไปใช้ในกิจการของจำเลยที่ ๑ อันเป็นการแสวงประโยชน์โดยตรงทางธุรกิจจากรถบรรทุกที่เช่าซื้อ จำเลยที่ ๑ จึงมิใช่ผู้บริโภค แต่อยู่ในฐานะเป็นผู้ประกอบธุรกิจเช่นเดียวกันตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายดังกล่าว เมื่อโจทก์ฟ้องขอให้บังคับจำเลยที่ ๑ ในมูลเช่าซื้อ โดยให้จำเลยที่ ๒ ร่วมรับผิดชอบในฐานะผู้ค้ำประกัน จึงมิใช่คดีแพ่งระหว่างผู้บริโภคกับผู้ประกอบธุรกิจซึ่งพิพาทกันเกี่ยวกับสิทธิหรือหน้าที่ตามกฎหมายอันเนื่องมาจากการบริโภคสินค้าหรือบริการตามพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๓ (๑) ทั้งไม่เข้าเกณฑ์เป็นคดีผู้บริโภคตามมาตรา ๓ (๒) ถึง ๓ (๔)

วินิจฉัยว่าไม่เป็นคดีผู้บริโภค

